

מקדש ה' – מותרות או חיוני?

תדמיון שאתה עומד מול חמישה כרכים של חומשי התורה, ומניח בצד את חומש ויקרא, חצי מחומש שמות וקטעים רבים ממדבר ודברים – כאילו אינם נוגעים בנו עוד.
מה בעצם נשאר לנו?

איך אפשר לומר שהתורה שלנו שלמה, כשחלק כל כך מהותי ממנה כאילו "כבוי"?
המצב הזה לא רק מעיד על מה שחסר לנו – הוא זועק לעורר אותנו להבין עד כמה בית המקדש הוא לב התורה, ולא תוספת שולית.
המשנה – שהיא הגרעין של התורה שבעל פה – מקדישה למעלה משליש מתכניה לענייני מקדש וקודשיו. שני סדרים שלמים, סדר קודשים וסדר טהרות, עוסקים בכך במלואם, ולצידם מסכתות רבות נוספות כמו פסחים, יומא, שקלים, נדה, חגיגה, סוטה, הוריות ועוד כל כך הרבה מתורת ה' לא רלוונטית אלינו כיום.

איך אפשר לומר שהתורה שלנו שלמה, כשחלק כל כך מהותי ממנה כאילו "כבוי"?

לפני שנעמיק בלימוד על מהות המקדש, ונבין מה זכינו בו בעבר ומה נזכה בו בעתיד, חשוב לבסס תחילה את היסוד – שהמקדש איננו מותרות רוחניות, אלא מרכיב חיוני ומהותי בחיים שלנו כיחידים וכאומה.

עם ישראל הרי חי ושרד כבר כאלפיים שנה ללא בית מקדש. לאורך הדורות, התרגלנו למציאות הזו. אצל רבים – ואפילו בקרב שומרי תורה ומצוות – קיימת התחושה שבית המקדש הוא אולי דבר חשוב ונשגב, אך לא באמת הכרחי. משהו ש"יהיה נחמד שיהיה", תוספת של קדושה, אבל לא דבר שאי אפשר לחיות בלעדיו. בפועל, התפיסה הזו מחלחלת – כאילו בית המקדש הוא מותרות רוחניות, ולא יסוד חיוני במציאות חיינו.

זו תפיסה שגויה, המשקפת את השפעתה העמוקה של גלות ארוכה ומתמשכת. האמת היא שבית ה' איננו תוספת – הוא צורך חיוני, מהותי וקיומי. המקדש איננו "עוד עניין קדוש" – הוא הלב הפועם של האומה, המרכז הרוחני שממנו נובעים חיות, ברכה, קדושה וחיבור עמוק לקב"ה. בלעדיו – אנחנו כמו גוף ללא לב, זו לא חוויה חסרה בלבד זו מציאות של נכות. רק כדי לשבר את האוזן, אציג כאן בקצרה ראשי פרקים על ענייני של בית המקדש – נושאים שנזכה בע"ה להתייחס אליהם בחודשים הקרובים:

בית המקדש הוא מקום השראת השכינה, המקום הקדוש ביותר בעולם, המקום שממנו נברא העולם ודרכו ממשיך לזרום כל השפע לעולם כולו – גם שפע גשמי וגם רוחני. מן המקדש נמשכים לעולם דברים מוחשיים כמו רגש, שמחה, יופי, טעם הפירות, ערך תזונתי, בריאות ועוד, וגם ובעיקר – שפע רוחני: תורה, נבואה, עבודת הקרבנות, תפילה, אהבת ה', יראת ה', חוויה של קרבת אלוקים ועוד. אנחנו נראה שההבדל בין מצבנו כיום למצבנו בזמן המקדש הוא כמו ההבדל בין מי שרואה 6/6 ובין עיוור צבעים, בין חייל סיירת שיצא לקרב ובין החייל הפצוע שחזר קטוע יד ורגל.

נוכח את מרכזיות של בית המקדש בחיינו: למעלה משליש (!) מתרי"ג המצוות אינן נוהגות בזמן החורבן – נתון מטלטל ומעורר מחשבה. המשמעות היא שכל מערכת הקשר שלנו עם הקב"ה – העמידה מולו, עבודת ה' והיכולת להשפיע על העולם – מצומצמת ומוגבלת באופן עמוק. זה לא רק חסרון טכני של מצוות מסוימות, אלא פגיעה בלב התפקוד הרוחני שלנו כאומה וכיחידים.

כשליש מהתורה שבכתב עוסק בבית המקדש – זה נתון מרעיש. החצי השני של חומש שמות, כל חומש ויקרא, ופרקים רבים בחומשים במדבר ודברים – יחד מהווים למעלה מחומש וחצי מתוך חמישה חומשי תורה! האם זה לא מזעזע?

ההשקעה הכי כדאית!

להיות בקי בהלכה

שיעורי הרה"ג רבי יעקב יוסף שלי"ץ

דיסק און קי 64 ג'יגה, על כל חלקי השולחן ערוך. סימן אחרי סימן, סעיף אחרי סעיף. השיעורים מקיפים כמעט את כל ה"אורח חיים" ו"יורה דעה" ונושאים רבים מ"אבן העזר" ו"חושן משפט"

מבצע להנצחת הרב זצ"ל!

לברורים והזמנות:

050-4402722

ariellevi30@gmail.com